

Tuần Báo Vô Vi

27 tháng 5 năm 2012

Số 83

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Có người đã từng xưng danh Cha của cả càn khôn vũ trụ, nắm quyền sanh sát, nhưng vẫn còn bị trong cảnh hơn thua tình dục là sao ?
- 2) Say tình đạo là sao ?
- 3) Bé được bàn bạc về Đại Hội kì tới với bạn đạo khắp các nơi trên thế giới, Bé có vui không ?
- 4) Những việc trở ngại Bé có lo âu không ?
- 5) Bạn đạo quý mến nhìn và khổ nhọc đưa Bé đi bất cứ nơi nào, Bé nghĩ sao về họ ?
- 6) Bé đi trên hành trình từ 7 giờ sáng đến 7 giờ sáng hôm sau, Bé có cảm thấy phiền hay không ?
- 7) Bé đã bình an đến nơi, Bé có cảm thấy vui không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 16 tháng 10 năm 1993

1) Hỏi : Có người đã từng xưng danh Cha của cả càn khôn vũ trụ, nắm quyền sanh sát, nhưng vẫn còn bị trong cảnh hơn thua tình dục là sao ?

Đáp : Thưa, vì nghiệp lực của thể xác thì phần điên tá vào chỉ giúp cho hành giả phát triển một phần triết lý mà hành đạo, chứ kì thật hành giả phải trả một kì công thì mới đạt được toàn diện của chơn lý. Cho nên vị nào xưng danh Cha, danh Phật đều phải bị nạn là vậy.

Kệ:

Chuyện Trời khó khổ chẳng đổi thay
Ý chí rèn trui chuyển mỗi ngày
Gốc tịnh do hôn tu tự đạt
Vô sanh bất diệt sáng như ngày.

Ngày 17 tháng 10 năm 1993

2) Hỏi : Say tình đạo là sao ?

Đáp : Thưa, say tình đạo là tâm tưởng không ngoài việc đạo, cứ chăm chú mà hành pháp cho đến lúc lia xác mới thôi, chẳng còn mảy may nào vương vấn chuyện đời.

Kệ:

Tâm tự thức giác xa rời tiến
Quyết chí nêu gương quý Phật hiền
Tâm đạo thực hành trong thức giác
Quý yêu Trời Phật sống càng yên.

ĐẠI HỘI KÌ QUAN

Đại hội chung vui thức bạc bàn
Thiên nhiên hùng vĩ chuyển khai màn
Trời cao núi đẹp toàn thân tuyết
Hớn hở trong lòng quý cảm an
Chung vui huynh đệ bạc bàn
Chơn lòng tự thức cảm an cảm hòa
Càn khôn vũ trụ một nhà
Thương yêu cùng dự chan hòa tình thương
Đông Tây Nam Bắc bốn phương
Cùng chung mở hội cùng thương quý Trời
Về đây tham dự mở lời
Bạc bàn sự thật có Trời dựng xây
Tuyết rơi bao phủ hằng ngày
Biến thành núi tuyết đẹp thay cửa Trời
Nhìn xem thồn thức thành lời
Trí tâm thanh nhẹ cảm đời an vui
Nguyện lòng thực hiện rèn trui
Giúp hồn tiến hóa an vui kiếp này
Về Trời mới thật là hay
Kì công tu luyện đêm ngày thực thi
Chẳng còn mê chấp tự ghi
Lui về thanh tịnh an vui tiến hành
Hướng về cảnh giới vô sanh
Trời ban tình đẹp thực hành đến nơi
Xứ ta là xứ của Trời
Không còn tranh chấp hợp thời tiến thẳng.

Paris ngày 12-10-93

Kính Bái,

Lương Sĩ Hằng

<i>Ngày 18 tháng 10 năm 1993</i> 3) Hỏi : Bé được bàn bạc về Đại Hội kì tới với bạn đạo khắp các nơi trên thế giới, Bé có vui không ? Đáp : Thưa, bé rất vui sau khi được bàn bạc cùng các bạn khắp các nơi, hình thành được một thiện ý tổ chức Đại Hội cho kì tới do bạn đạo đóng góp. Bé xét thấy mọi người đều vui cả, dịp may hiếm có để được dự kiến cảnh đẹp có một không hai do Trời sắp đặt. Chúng ta chỉ phí chút đỉnh công của mà tâm thức của mọi người sẽ lưu niệm trong kí ức một cảnh thanh nhẹ của Trời Đất an ban. Kệ: Hàng phục thiên nhiên tự bạc bàn Thiên nhiên sống động cảnh thiên đàng Tâm giao trật tự do Trời độ Hít thở cao sâu đạo quý bàn.	<i>Ngày 19 tháng 10 năm 1993</i> 4) Hỏi : Những việc trở ngại Bé có lo âu không ? Đáp : Thưa, tâm thanh tịnh thì chẳng có gì lo âu cả, sự thanh tịnh sẽ giải quyết mọi sự nan giải. Kệ: Vạn sự do không chuyển an bài Không không có có chẳng bị ai Trời ban tình đẹp ta thu nhận Chẳng có gì đâu đúng với sai.
<i>Ngày 20 tháng 10 năm 1993</i> 5) Hỏi : Bạn đạo quý mến nhện và khổ nhọc đưa Bé đi bất cứ nơi nào, Bé nghĩ sao về họ ? Đáp : Thưa, tấm lòng thành kính và dần thân của mọi người đều được chứng giám tâm thành của mọi hành giả. Về tình đời thì Bé lúc nào cũng nhớ nhung những hình ảnh ấy, rất xứng đáng làm một con người tận tình, tận nghĩa. Kệ: Thương yêu vô tận sống không lìa Cộng sức cùng tu sống sớm khuya Tận dụng tâm minh nay đặt phước Thực hành giải khổ chẳng phân chia.	<i>Ngày 21 tháng 10 năm 1993</i> 6) Hỏi : Bé đi trên hành trình từ 7 giờ sáng đến 7 giờ sáng hôm sau, Bé có cảm thấy phiền hay không ? Đáp : Thưa, sự di chuyển là chuyện thông thường, lại có cơ hội học hỏi sự văn minh và tiến bộ của nhân sinh, do sự quyết định của tâm linh chẳng có gì phiền cả. Đời nay cầu không vận rất thông suốt, giải quyết được mọi trở ngại tương hội của tâm linh như thể xác. Bàn tay của Cha Trời đại từ bi rất kì diệu. Kệ: Có đến có đi có hiểu nhiều Trời ban tình đẹp thật là siêu Chơn hồn phát triển tùy duyên thức Chẳng khổ chẳng buồn lại thức siêu.
<i>Ngày 22 tháng 10 năm 1993</i> 7) Hỏi : Bé đã bình an đến nơi, Bé có cảm thấy vui không ? Đáp : Thưa, Bé cảm thấy tình Trời lúc nào cũng khai lượng từ bi cứu độ tâm hồn cố gắng tiến hóa trong luật tự nhiên, mọi sự sẽ được tự nhiên bình thân, có sự sống đặc biệt yên lành, theo chiều hướng quán thông của mọi việc. Kệ: Không còn nghịch cảnh tâm thông suốt Chẳng có buồn lo chẳng có mùi Tận hưởng niềm vui sống với Trời Trong lành yên ổn lại càng vui.	

Thuyết Pháp I (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Kính thưa Thầy con từ ngày mà trước kia con cũng không có ăn chay là vì bác sĩ, con bị đau tim thành ra bác sĩ cho là nếu mà... Con có hỏi mấy bác sĩ có nhiều lần tại vì ý con con muốn ăn chay. Tại tu thì phải ăn chay thì nó tốt hơn và hai nữa đối với luật sát sanh thì con thấy là nếu là luật nhân quả nếu mà mình tu mà muốn được giải thoát tự con con nghĩ rằng không có nên ăn thịt thì sợ rằng lại phải đọa, lại phải làm con vật để rồi người khác họ phải ăn mình thành ra con muốn ăn chay lắm. Song con đã ốm đau về tim lâu quá đến gần mười lăm năm đau ốm thành ra con sợ mà ăn chay thì con sẽ bị đau. Thế xong con cố gắng là con nghĩ như vậy thì bác sĩ nói con biết là nếu không ăn thịt thì nó rất có thể đau là vì chất thịt nuôi cái chất cho tim nhưng mà tự con con đã tu một thời gian con thấy con làm Pháp Luân Thường Chuyển rất đều đặn vào khoảng lúc thiên ban đêm và ban ngày thì vào trong lúc làm Mật Niệm Bát Chánh thì con có làm thêm Pháp Luân Thường Chuyển nữa thì con thấy dần dần con thấy sức khỏe có nhiều hơn, hai nữa là con thấy có thanh điền nhiều hơn thành ra lúc con nhận thấy rằng con thử ăn chay, chứ con không dám phát nguyện là ăn chay. Thì mới đầu thì tuần đầu con ăn cũng như thường bốn lần theo như lời bác sĩ nói thì đến tuần sau con ăn ba lần, cho đến lần sau nữa con ăn hai lần, xong rồi cái cuối tuần con bỏ ăn một lần nhưng mà rồi tự con con bỏ. Thế dần dần con bỏ thì con cũng lo. Nếu mà con không ăn con rất sợ bị đau nhưng mà dần dần con thấy con cứ ăn chay mà con có thỉnh thoảng con đi bác sĩ coi về đo mạch máu đó thì tăng xông rất là tốt. Rồi kể đến cái cân, con ăn mặn thì năm mươi ký lô sau rồi đến ăn chay thì nó vẫn nguyên thể mà trái lại da dẻ lại hồng hào, con thấy trong người rất là nhẹ nhàng vì con cũng có để ý là vì con đau nhiều thành ra con biết rằng thì là phải cần các thức ăn trong một ngày cho nó đủ, phải tính cho nó đủ cái chất bổ để nuôi thân thể. Hai nữa là con có được đọc kinh của Đức ông Tư, kinh Di Đà thành ra con biết rằng nếu mà ăn không đầy đủ, cơ thể yếu thì vi trùng ngoại xâm nó sẽ xâm nhập. Con cứ thế, con cứ chăm chăm sóc sóc ăn một chút. Chớ còn kính thưa Thầy ăn mặn thì có thể ăn

mấy bữa ăn chính là đủ rồi. Thế nhưng mà ăn chay thì con ăn thêm thêm một chút những lúc nào mà thấy đói. Thì con thấy sức khỏe tốt lắm không có một cái gì suy yếu mà yếu đuối cả, thành con lại càng thấy vừa nhẹ nhàng lại vừa thấy nhanh nhẹn nữa. Lúc trước ăn thịt trong người nó hầy... dần dần con thấy tự nhiên làm Pháp Luân dần dần con thấy thanh lọc tự nhiên thấy nhẹ nhàng không có một cái gì. Ai thì cũng có cái hơi nặng trịch trong người nhưng mà ăn chay thì nó sẽ... con thấy tự nhiên nó hết.

Thầy: Ăn chay mà có ý chí tốt, tu thiền theo cái pháp này nó trụ điển rồi khi mà cụ ăn chay thì cái điển bộ đầu nó rút nhiều hơn. Nó rút nhiều hơn nó được trao đổi và được ăn trên kia và thậm chí tới tới lúc nhịn đói không ăn thì nó cũng hòa cảm ở bên trên nó cũng hồng hào. Cho nên cái tu đặng này mà nó đúng nó mở cái mạch đốc làm Pháp Luân hít vô đầy bụng, đầy ngực tung lên bộ đầu là mở cái đốc mạch rồi cái nhâm mạch nó thông, nhâm đốc tương thông rồi thì đói, cái mặt nó đỏ, nó hồng hào, nó không có xanh. Người thường nó đói bụng cái mặt nó xanh, tay nó run. Cũng như đòi bỏ tôi không cho tôi ăn hai ba ngày cho tôi uống nước lạnh mặt tôi cũng hồng hào mà tay chân cũng ấm không có lạnh vì cái đốc mạch nó thông thành ra không có bệnh bậy. Tôi nhiều khi tôi nói tôi bệnh chừng giờ là nó chưa có thông là tôi chuyển chấp nó hết, giờ với hai giờ là cái bệnh tôi nó nhiều lắm rồi. Từ ngày tôi tu và tôi ăn chay rồi sau tôi ăn còn một buổi thì con người tôi nó nhẹ nhàng không có cái gì hết. Rồi từ lúc mà tôi thấy rõ những cái vạn linh đó thì tôi mở rộng để cứu độ và cứu độ tới lúc nào đủ. Nhiều khi công việc tôi làm không kịp tôi mới không ăn. Còn ví dụ tôi châm cứu thì tôi không có thể ăn mặn được. Bởi vì khi tôi châm cứu cho bệnh nhân thì cái trước nó vô tôi cũng như tôi là người ăn mặn để tôi chịu và tôi gánh chịu và tôi có cái cách giải, người khác không có giải. Người bệnh nhân tôi đâu có biết cách giải. Rồi tôi châm thết, họ hồng hào là nhờ đó và tôi truyền cái thanh điền cho họ trước khi tôi châm kim. Thành ra phải tùy theo trình độ. Bây giờ người ta không có thể ăn chay được mình buộc người ta ăn chay người ta không hành. Cứ để cho

nó hành cho nó nhẹ rồi một ngày kêu nó ăn mặn nó không thèm nó thấy cá tanh thấy cái gì cũng tanh, tự nó thay đổi, thấy không?

Sau này được nhẹ rồi thì mọi trạng thái mình phải đi tu. Chớ không phải rằng cái cọng rau nó là vô tri vô giác, không phải vô tri vô giác, sai lầm. Nó là phân tán của phần hồn, nó tan rã thành ra hạt cát, thành ra cây cỏ, nó thụ trăm bá đạo, nó chịu cái cảnh kêu bằng phân thân nhưng mà nó không còn cái điển mạnh để điều khiển cái dục tánh, nó ít hơn, nó cũng còn trước nhiều nhưng mà ít hơn. Mà người không tu ăn chay trường như vậy nhiều người nói tôi ăn chay trường tôi đọc kinh tôi thành Phật, không có thành Phật đâu, không bao giờ thành Phật được. Bởi vì, nghĩa là phải có khai triển, có học, có minh kinh. Minh kinh là mở cái đường kinh nẻo hắc lộ bạch trong bản thể để khai thông tiến triển đi lên mà tự hành tự tiến rồi mới đạt được. Còn không, không bao giờ đạt được, không bao giờ nhờ ông Phật dẫn mình đi được, không có cái vụ đó. Cho nên có địa ngục để giáo huấn con người để cho phần hồn thức giác và tráng kiện lên sau này tự hành, đạt được mới tiến tới Phật pháp.

Cho nên quý vị tu không phải ăn chay Phật độ, không phải ăn mặn Phật độ nhưng mà do khả năng tiến triển trong tâm thức của mình. Cho nên phải thực hành để thấy. ***Cho nên hành cái pháp này cứ hành tới tự nhiên nó ăn chay hà, nó không thèm ăn mặn nữa, nó thấy hôi.*** Nó cứ làm Pháp Luân này nè, làm Pháp Luân bây giờ cụ thấy cái gì mà hôi trong nhà, xa xa cụ ngửi cụ biết rồi, đánh mũi lẹ lắm, cụ không chấp nhận được. Cụ thấy thịt heo cụ sợ, thấy cá cụ sợ. Mà tới sau này cụ đủ lực lượng rồi cụ thấy cần phải cứu vớt chúng sanh thì lúc đó cụ độ chớ không phải cụ ăn, không phải cái chuyện hưởng thụ như xưa nữa. Hồi xưa nó hưởng thụ nó nặng trước, còn cái này không phải, cái này làm việc, không phải hưởng thụ thì nó khác hẳn.

Bạn đạo: Thì con thấy ăn chay thì con lại thấy đói nhiều hơn, mà con thấy ngon quá lại ăn chay thấy ngon..

Thầy: Đây rồi một thời gian cụ chỉ ăn có một buổi thôi. Cái điển ở bên trên dồi dào, những bữa ăn ở bên trên nó dồi dào. Cái thanh điển của cụ hòa cảm được bên trên lúc đó ăn một buổi đủ rồi, uống nước cũng đủ rồi mà không thấy mệt.

Bạn đạo: Kính thưa Thầy những điều mà thầy dạy ở trong cassette thì thầy có nói rằng ăn điển chứ không phải là, đâu có phải cần ăn cơm nhiều. Quả là như đúng lời thầy nói, con thấy là về sau trước thì

con lo đói thì sợ là nó mệt thành ra nói vụ đêm mà ngồi thiền xong thì con uống một bát sữa xong thì con đi nằm con thấy nó không có mệt, thầy nói như vậy thành ra con bỏ, con không có dùng sữa nữa.

Thầy: Cái gì cụ thấy rõ là cái thể xác của mình có nhân điển mà mình tu, mình tập trung cái điển mình xuất phát ra hòa hợp với căn khôn vũ trụ là sự điều luyện và sau cái điều luyện đó thì mình chỉ mạnh hơn, sáng suốt hơn và đầy đủ hơn. Cho nên nó dọn lên bao tử, gan ở trên mặt không hà, thành ra đói tại sao cái mặt hồng? Mà người ta đói là mặt xanh, nó khác ở chỗ cái điển nó không có đi lên. Cho nên, phải thực hành mới thấy chớ còn nói lý luận ai mà tin, hành mới thấy. Cho nên, ở đây cái pháp này không phải là cái pháp của tôi, của Thượng Đế đã ban bố sự sáng suốt cho những người đóng góp thành cái pháp. Rồi bây giờ tôi đã nhờ cái pháp này tôi được sức khỏe, nói về sức khỏe thôi, rồi về tâm linh này kia, kia nọ, về xuất hồn đó mình phải hành để mình kiểm chứng để đi tới, làm sao mình tin, phải không? Cũng như tôi kêu các bạn không nên tin lời tôi nói, nói để hiểu, để phân xét, hỗ trợ cho bạn để bạn tự xét và tự hành để tự kiểm chứng, nó bảo đảm hơn, phải không? Tôi tin xuôi tin ngược mà không làm, làm gì? Tin Thượng Đế, tin Chúa mà không chịu đi tới Chúa thì kể như không. Cái thẳng chữ Chúa mà đi tìm Chúa thẳng đó đắc đạo. Cái người chữ Phật mà nó đi tìm ra ông Phật, cái người đó đắc đạo. Mà người tin ông Phật mà không chịu tới gần ông Phật là người đó không bao giờ thành đạo, nói lý thuyết suông mà thôi. Đó, cho nên cái đường này nhiều khi bác nhẹ rồi, rồi các bạn đạo nó tới nó cũng ngộ nghịch nó hỏi bác đủ thứ hết. Nó vặn đi vặn lại vì cái trình độ nó mới tới đó. Nó cần hiểu nữa thì mình phải đem sự sáng suốt mình hóa giải cho đối phương. Rồi trong lúc mình đem sự sáng suốt hóa giải là tăng sự sáng suốt cho mình. Thì trong lúc cụ nói chuyện với bạn đạo cụ sẽ thêm tăng gia những cái lý thuyết mà hồi nào cụ chưa nói được thì cụ thấy Vô Vi ông thầy ở trên đầu, không có thể lường gạt ông thầy được, không có thể nói dối ông thầy được. Ở bên trên xuống tùy theo trình độ của mình mà chứng tâm độ cho mình. Đó, cho nên có nhiều người tự phong chức nói ta là gì gì đó, giáo chủ này kia kia nọ. Thượng Đế đâu có chứng, không bao giờ. Tu đi, tu tới đi, rồi tự nó sẽ kiểm chứng.

Cũng như của tôi ở Việt Nam biết bao nhiêu thiêng liêng xuống chứng minh cho tôi chức này chức kia, tôi không bao giờ nhận. Tôi muốn sống làm tằm

thâm cho mọi người để cho mọi người hiểu tôi rồi mọi người sẽ hiểu họ. Tôi muốn bao nhiêu đó thôi. Thành ra tôi thương yêu tất cả mọi người mà tôi sống chung với mọi trạng thái, mọi gia đình. Tôi không có chấp cái gì hết. Cho nên nhiều người tới chửi tôi cũng làm thính. Mà nói xấu tôi tôi cũng làm thính, rồi hỏi tôi tôi cũng hóa giải giúp đỡ luôn luôn, rồi tới ngày giải phóng rồi ăn năn rồi quỳ xuống rồi viết cái thơ sám hối cho tôi, tôi đâu có bắt buộc. Nhưng mà trình độ người tới thì nó hòa đồng với tôi, trình độ chưa tới thì nó phải xa cách, cái đó đương nhiên, tại sao tôi phải trách người, thấy không? Nhiều đó thì mình thấy pháp tu này nó đưa tới sự thanh tịnh. Còn nếu mà tôi là không tu mà khi không tôi không phạm điều đó mà họ chửi tôi, tôi phải tức chớ. Bây giờ tôi thấy rõ trình độ của họ phải nói như vậy đúng lắm. Rồi sau này họ sẽ hòa tan với tôi lúc đó họ lại thương yêu tôi hơn là người ở gần bên tôi mà không biết tôi, thấy không? Cho nên có nhiều người bạn ở Sài Gòn nhiều người thích tu, chồng tu mà vợ không tu. Vợ chiều chiều thấp nhang kêu tên tôi, chửi tôi. Ông chồng tức. Vợ nó đâu có biết tưởng là tôi rủ chồng nó tu mà thiệt là chồng nó kiếm tôi tu chớ tôi đâu có biết chồng nó

đâu! Á! Thì nó thấp nhang nó kêu tên tôi nó chửi thì chồng nó giận, lên lấy cái dao bây giờ nghĩa là cuộc đời tôi trọng ông nhiều lắm mà vợ tôi chửi ông. Bây giờ ông cho phép tôi đâm nó không? Đem cái dao lên, tôi nói đưa cái dao coi thử bén hay là không? Nếu mà lựt đâm nó, nó đâm lại chết à. Tôi lấy con dao tôi cắt, tôi lấy con dao tôi cắt, tôi sẽ cho chú một cái con dao bén hơn nữa. Hãy đợi tôi, tôi nói chú về chú thiền đi rồi cái dao đó sau này chặt đứt tất cả những tánh xấu của thím và thím là bạn thân của tôi sau này. Rồi bây giờ ai qua Việt Nam mà nói xấu tôi một tiếng với thím Ngẫu là y đổi mạng. Hồi trước ai nói xấu tôi, ai kêu giết là đi tới giết tôi liền, ghét tới vậy đó nhưng bây giờ thương tôi lắm, mà bây giờ y thiền, y mập đổi tướng luôn. Bây giờ thiền còn nhiều, hai vợ chồng thi đua thiền. Bởi vì thấy ông chồng càng ngày càng tươi.

Bạn đạo: Hồi đó không thiền, chửi dữ lắm hà.

Thầy: Chửi tôi mà tôi đâu có quen với thím. Chửi tôi mà thấp nhang chửi tôi, rửa tôi nhưng mà giờ thương tôi nhiều lắm.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Nanterre ngày 11/11/1980)

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 17 tháng 11 năm 1973

Trốn tránh gia đình lãnh nợ thêm
Công khai bàn luận tiến êm đềm
Đường đời giả tạm sao vương vấn
Giấu họ gạt mình khổ mỗi đêm

Tu sao chẳng chịu tiến thêm
Tịnh tâm buông bỏ những niềm yêu thương
Nợ đời tạo cảnh lương ương
Trước xin một vợ nay thương thêm người
Gia đình bức tức bạn cười
Càng tu càng chậm người người khinh chê
Mau mau tự trở lộn về
Gia đình là chánh bối bê làm gì
Khiêm nhường tự xét tự suy
Chính ta động loạn gây thì bất an
Bạn tu cố gắng luận bàn
Nói năng đi đứng chàng nàng khác nhau
Mỗi tâm mỗi thức mỗi màu
Trước sau cũng phải tiến vào nội tâm
Sửa sai để tránh lỗi lầm
Chớ nên tái tục tự tầm khổ đau
Dày công minh cảm nhiệm màu
Tâm ta bất chánh trước sau cũng tà
Nhờ thương thương nhớ gần xa
Không tu không đổi khó mà tiến thân
Kính khuyên các bạn xa gần
Xét ta xét họ mới là người ngoan.

Luong Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Năm Mươi Tám (tiếp theo)

ĐẠO ĐỆ THẬP ĐIỆN THẨM SÁU NẼO LUÂN HỒI

...

Dương Sinh: Họ mê mê đắm đắm đi trên cầu Ngọc, Đá, Gỗ, Tre nhấm đải chuyển kiếp luân hồi mà lao vào, có kẻ rớt xuống mất tiêu chẳng thấy bóng tăm, chẳng hiểu những kẻ đó làm cách nào để có thể chuyển kiếp đầu thai?

Minh Vương: Người đời cần phải hiểu thật rõ sự việc này, tôi sẽ giảng giải rành rẽ dưới đây: Vạn vật chuyển sinh hẳn là do hai khí âm dương giao hợp kết cấu mà thành. Đải chuyển kiếp luân hồi cũng giống như cửa ngõ âm dương của người đời, nam nữ lúc động tình dục, tâm thần ắt hôn mê, tinh huyết dâng tràn giống như sông đỏ, dưới dải Chuyển Kiếp Luân Hồi lớp lớp sóng dâng trào, nước cuốn qua đẩy đưa bánh xe chuyển kiếp, giống như cái guồng nước quay theo nước chảy sinh ra sức hút. Những âm hồn mê mê tỉnh tỉnh này sẽ tùy nhân duyên của mỗi kẻ mà bị cuốn hút vào trong bánh xe chuyển kiếp luân hồi. Giống như cơ thể của người mẹ trên đời do tinh huyết giao hợp mà cấu tạo thành bào thai, tính linh đã nhập vào cơ thể thai nhi, mười tháng mang thai, một sớm tới giờ, ắt linh thể này sẽ theo dải chuyển kiếp chào đời, kêu một tiếng từ Từ Hà Xa (*Bánh Xe Sông Tía*) nhào ra, máu nước cùng tuôn. Khóc một tiếng, hoảng kinh tỉnh thức nhìn lại đã tới trần gian. Ngoài ra còn bốn loại sinh vật là: Thai (*trâu bò*), noãn (*gà vịt*), thấp (*cá tôm*), hóa (*côn trùng*), tùy thuộc mà sinh sản, tùy theo khoảng thời gian dài ngắn khác nhau mà nuôi dưỡng bào thai nơi dải chuyển kiếp luân hồi. Người đời lúc hoài thai vì hà xa (*xe sông*) chuyển động cho nên thường ói mửa. Đó là lúc bào thai choáng váng, giống như cánh ngồi xe chóng mặt, nôn nao.

Dương Sinh: À thì ra là vậy, Minh Vương nếu như không giảng rõ người đời hiện nay chẳng hiểu.

Minh Vương: Dải Chuyển Luân giống hình bát quái trong có một vòng tròn là hình thái cực, vốn gọi là vô cực. Vô cực nhất động sinh thái cực, thái cực sinh âm dương, cho nên dải chuyển luân chuyển động tự nhiên sinh sôi nảy nở không ngừng. Bên trong có sáu lỗ để chui ra nên gọi là sáu nẻo luân hồi. Lỗ thứ nhất: đầu thai làm công, hầu, khanh, tướng. Lỗ thứ hai: đầu thai làm sĩ, nông, công, thương (*bao gồm cả loại nghèo khổ, cô quả*). Lỗ thứ ba: đầu thai làm trâu, bò v.v..... Lỗ thứ tư: đầu thai làm gà, vịt. Lỗ thứ năm: đầu thai làm cá, tôm, v.v..... Lỗ thứ sáu: đầu thai làm sâu, bọ..... Mỗi loài chiêu theo công tội riêng mình mà thành hình.

Tế Phạt: Giống hệt như công xưởng ở thế gian, vì nguyên liệu hơn kém nên sản phẩm cũng khác nhau. Như gỗ tốt có thể xây cất nhà cửa, gỗ xấu chỉ dùng để nấu nước nấu cơm. Con người chuyển kiếp luân hồi cũng vậy, nếu kiếp trước lương thiện, khi đầu thai cũng gặp được đường ra tốt. Bởi vậy các loại nhu yếu phẩm của chúng sanh cần phải sửa đổi cho tốt hơn mới có thể tránh khỏi đầu thai làm kẻ ác nhân.

Dương Sinh: Có thể nói riêng về sáu ngã luân hồi được chăng?

Tế Phạt: Sáu ngã luân hồi gồm: ngã Trời, ngã người, ngã a tu la, ngã địa ngục, ngã quỷ đói, ngã súc sinh. Đó là căn cứ vào mỗi loài mỗi bậc mà phân loại. Ngã Trời tức ngã thiên đường nơi Tiên, Phật, Thánh, Thần, ở thuộc hệ thống ngã Trời. Sau khi các vị đó đã chứng quả thành đạo, chẳng cần húp cháo lú, không phải qua dải chuyển kiếp luân hồi mà bay thẳng lên thiên đường. Điểm này mong chúng sinh tỉnh ngộ để thoát li sáu nẻo luân hồi. Kẻ có nguyên lực hay túc duyên, luôn ôm ấp lòng từ bi, thấy chúng sinh chưa được độ sinh lòng trắc ẩn, nên

thường chuyển kiếp đầu thai tu chân học đạo, quyết chí dạy dỗ để khai sáng dẫn đường cho chúng sanh, như các vị giáo chủ, sư tổ của các tôn giáo, hẳn là phải có căn cốt Tiên Phật, do đó nói Tiên Phật không rời chúng sinh. Từ xưa tới nay Tiên Phật phát nguyện giáng thể cứu độ chúng sinh rất nhiều. Cho nên ở tại cảnh giới “*bất sinh bất diệt*”. Tiên Phật thường giáng trần gian, địa ngục do đó “*luân hồi*” đôi là “*lai hồi*” để xem xét, chứ không chỉ đầu thai chuyển kiếp mới được gọi là “*luân hồi*”. Đúng ra có tới ba ngàn đại thể giới, đường qua lại tại sao chỉ chia làm sáu ngã. Cho nên phải nói “*vạn nẻo luân hồi*” mới phải. Tính linh thông cùng nhau chứ không ở riêng một cảnh giới nào, như cùng một gốc tỏa ra muôn nẻo khác nhau, muôn nẻo khác nhau lại thấu về một gốc, chúng sinh nên hiểu rõ điều đó.

Dương Sinh: Những điều mắt thấy bữa nay mới đúng là sáu nẻo luân hồi.

Minh Vương: Đại khái tình hình chuyển kiếp ở Điện Thứ Mười đã tiết lộ trong sách Địa Ngục Du Ký. hy vọng người đời gắng liễu ngộ cùng thể nghiệm. Đầu thai chuyển kiếp tuy do âm phủ phán quyết nhưng kỳ thực là con đường thể nhân tự tìm tới, nếu như không mau tu tâm dưỡng tính, một sớm đánh mất thân mình, hẳn là muôn kiếp khó tìm lại

được. Kính cần đưa tiền Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh trở lại Thánh Hiền Đường cùng chúc gặp nhiều may mắn trong việc hoàn thành cuốn sách để sớm cứu độ hết thầy chúng sinh.

Dương Sinh: Cảm kích lời vàng của Minh Vương đã phá nổi mê chấp ngàn đời, thể nhân quả là được ơn phước. Hẹn gặp lại. Con đã lên đài sen, kính mời ân sư trở lại Thánh Hiền Đường.

Tế Phật: Toàn bộ Điện Thứ Mười địa ngục tới đây kể như đã dạo thăm xong. Trọng trách nặng nề này đã nhẹ bớt được phân nửa, Dương Sinh cũng đã quá cực nhọc, rằm tháng Tám mùa Thu năm nay thiên ký sự này in thành sách, tinh thần Tam Tào (*thần, nhân, quỷ*) hẳn là đều vui mừng, chắc chắn bút mực không thể nào tả nổi. Bởi vậy chúng sanh trong thiên hạ nên in tặng sách này thật nhiều để phổ biến chân lý, đề cao chính pháp, đó cũng là tâm nguyện của ta. Qua mười điện địa ngục, đã tới lúc bình minh ló dạng, mong chúng sinh có thể ngộ được chân lý trong sách, dứt bỏ được cái tâm lý chật hẹp của riêng mình, mở rộng con tim từ bi hân hoan tràn ngập đất, ngã thiên đường cũng ở ngay trước mắt..... đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

